

הנדון:

האמת למתורני

אינני מבין את תימורני האחרונים של יגאל אלון. הוא התפטר מוועדות השרים, כך נאמר, מפני שזיה מאמין כי החלטות ביטחוניות גורליות מתקבלות בדרך לאידך, ללא התייעצויות מספיקות, בקלות ידעת, בחוסר אחריות.

ולראיה: הכרעה ביטחונית חשובה, שעל ליה הוחלט בחטף, ללא השתתפות השרים המרכזיים בשלב הקובע, על סמך ידיעות בלתי-שלמות, ללא שקילת התוצאות המחויבות.

אם כן, אחת מן השתיים: או שיגאל אלון סבור כי מצב זה עלול להמית אסון על המדינה, ועל כן אינו רוצה להיות שותף לאחריות. או שיגאל אלון סבור כי זהו עניין מישני, שאין בו סכנה של ממש.

במיקרה הראשון: מדוע התפטר רק מוועדות השרים, שאינן אלא מכשירי-מישנה של הממשלה? מדוע לא התפטר מה עצמה?

מדוע הוא ממשיך לשאת במלוא האחריות למעשה ולמחלוקה של ממשלה זו, שהוא לא רק אחד משריה, אלא אף סגן ראש הממשלה בה?

במיקרה השני: מה כל המהרי מה? לשם מה המהיל את המדינה, החריד את האזרחים, הפעיל מחדש את חרשות השמועות?

דתפטרות עיתונאי זו, התפטרות שאינה התפטרות, כבועה בה תכונה של הסוטה-החלטיות.

גם ההנמקות הרשמיות, ערפיי לים מוזרים ואופפים אותן.

יש איהבנות עם אשכול. ראש הממשלה אינו מתייעץ בו, אלון לא שותף בהכרעות חשובות.

וכתוספת, כאילו לאחריו, נאמר כי יגאל אינו משיגים עם החיית ההתנחלות בשטחים.

ושוב — אחת מן השתיים: או שיגאל אלון חרד למעמדו (וזה לגיטימי בהחלט) ומסיק מסקנה מן הפגיעה בו,

או שיגאל לוחם על קו מדיני משלה, ומוחה על החייתו.

עירבוב שני התהומים אינו משרת שום מטרה. הוא רק מבדבל את הויכוח עוד יותר, מבכיר את הרושם כי המעשה כולו אינו מחריש די בורכו.

אני סבור שאין זה מיקרה. משהו דורש טמעי דבק ביגאל אלון מזה 19 הודים.

מאז מלהמת ישעיהי-הימיה, הוא משיטט על הבמה האזרחית כאחיו הצעיר של האמריט.

להיות או לא להיות — הינה השאלה. כמו זנסיך הדני הנבונה, הוא מקיים יחסים דומשמעיים עם אמר, הגורמדיה הוקנה של מפא"י, ויחסיו עם אביו החורג, לוי אשכול, מסובכים עוד יותר.

בחודש מאי הגרילה, כימעט הגיע אל פיסת גת התהילה כימעט.

מאז הוא חי בעולם של אילון. אילו חזר מלונגראד ובייזומיים לפני שחזר.

אילו נכנע אשכול בעוד מועד בפני גולי-דה, שחבעה למסור את תיק הביטחון ליגאל. אילו החזיק אשכול מעמד — לאחר

מכן — עוד כמה שעות (שעות בלבד!) בפי ני הלחץ הציבורי של שיכור-דיין. אילו סירב דיין לקבל את תיק-הביטחון, והיה עומד על תביעתו לקבל לידו את ראי שות-הממשלה.

בקיצור — אילו זכה יגאל בתיק הביטחון בסוף מאי.

כי או היה הוא היום הגיבור הלאומי, גדול מצביאי ישראל, נער-השעשועים של העולם המערבי, קיסר השטחים, נושא לפי טיפיות בווסח, אלון ל"אישות הממשלה".

ואילו ההוא עם הדיייה על העין — מה שמו? — היה נשאר עסקן אופוזיציוני קטן בלבד.

אל תדון את דעך עד שתבוא במקור מו. לאיש לא קרה מה שקרה ליגאל אלון, ואיש אינו יכול להגיד איך היה הוא מתנהג במקומו.

אפשר להבין את הרקע הנפשי

ואון האוני הפירסומי-העצמי ויהסי-הציבור.

פש עיד הבל גדול בין דיין ואלון, כשי שניהם משחקים מישהק של גמ'ז'גס' יונה.

דיין יכול להרשות לעצמו להיראות כי יונק.

כי איש אינו מאמין ברצינות כי הוא יונה.

הכרזותיו היוניות נראות בעיני כל — בצדק — כטכסיס מחוכם, לאחיות עיני ה' עולם, עיני הערבים בשטחים, ועיני כמה מן הפרופטורים הפחות-הכמים באוניברסיטה.

הכל יודעים כי דיין הוא נק, היה נק ו' יהיה נק.

דיין הוא מועמד המלחמה.

ואילו יגאל אלון, כשהוא מנסה לשחק אותו מישהק, מושיב עצמו בין שני כסאות.

אילו הלך למדבר הפוליטי, זמרים שם את קולו למען מדיניות אלטרנטיבית אמרי-תית?

יתכן שהיה מאבד את מקומו. אך הוא היה זוכה בהערכת הציבור הרציני.

זכיום, אחרי שששון ממשלתי-הליכודי-הלאומי זעק למרחקים, כאשר השלום רחוק יותר מאי פעם, כאשר המצב הביטחוני המור ומחמיר, כאשר גם אנשים פשוט טים שואלים את עצמם כדאגה עמומה לאן כל זה יוביל — כיום היה אותו יגאל אלון נראה אחרת. מינחס ספיר, אחד האנשים הבלתי-ספור לריים ביותר בארץ, העו ללכת בדרך זו, הוא לא הפסיד דבר. הוא זכה בכבוד מחודש.

אילו עשה זאת יגאל, כיום השי כיעי של המלחמה, עם מלוא כשי רותו כאישי-ביטחון וכמצבוא עמור נצחון — היה המצב שונה כיום, מצב המדינה ומצבו שלו.

אן יתפרצו חסידיו של יגאל ויקראו בזעם: הרי ביוק את זאת הוא עשה! הוא פירסם את תוכנית-השלום שלו חודש אחרי המלחמה!

נכון, הוא פירסם — תוכנית. אגיד עליה דברים ברורים ובוטים. תוכנית אלון היא תוכנית אפון. לא תוכנית שלום, כי אם תוכנית היסול-השלום.

כעניי היא גרועה יותר, לאין שיעור, מכל אשר הציע עד כה משה דיין.

וכאשר אלון הופך תוכנית זו לסלע-מחלוקה, ומשתמש באי-ביצועה כעילה ל-התפטרותו — אין הוא יכול לקחת לתמיכתו אף של שוחר-שלום אחד במדינה זו.

חתוכנית זו, רק דבר אחד ממשי כה: התביעה לכיפוח ביקעתי-הירדן לשטח ריבנות ישראל, ולי-התנחלות מיידית בה.

(כל זה, כמובן, בנוסף על סיפוח רצועת עזה, אינור-חברון וחוף ים-הכלת, חוף ים סוף ורמת-הגולן).

רק פתי יאמין כי אחרי ביצוע שלב זה ניתן יהיה להתזיר את שאר הגדה המערבית (כלומר: איזור שכם) לנג'ך חוסין או לעם הפלסטיני.

ההתנחלות כביקעתי-הירדן היא הכרזת-מלחמה כופית על העולם הערבי.

לא ימצא ערבי אחד — אפילו לא קהילוניג אחד — בפלסטין ובעולם הערבי כולו שיסכים לאחר מכן להיזכר עם ישראל, ראל, לחת יד לישראל, לכרות שלום עם ישראל.

לא פלא הוא שמנחס בנין תומך בשלב זה של תוכנית אלון. כי מבחינת התוצאה המעשית, אין שום הבדל בין תוכנית-אלון ותוכנית-בנין. שניהם יחייבו ההוקה ויצחית בכל השטח, מלחמה ויצחית בעולם הערבי.

מלהחמה שתהפוך את משה דיין לדיקטטור של ישראל-רבתני ה' נצורה.

זה הפאראדוקס הגדול של יגאל אלון.

אם כן, מה האהא? לאן ילך יגאל אלון? אינני יודע.

כמו רבים ששירתו תחת סיקורו בימים ההם, אני שומר בליבי חיבה לאיש זה. הייתי רוצה שיהיה נה שיכול היה להיות. א ל ל ל . . .

להיות או לא להיות?

הניצים חושבים אותו ליונה. היונים — לנץ.

תחת להיות מועמדה של הכל, אין הוא מועמדה של אף אחד.

כמלך הניצים — אין העם זקוק לו. המי קום פשוט תפוס.

כדיין אחד — דיין.

(יתכן מאוד שגם זה יותר מדי. אך אלון הים ישמרנו מדיין שני.)

שום אדם שיעיג את עצמו בפני הציבור כדיין-מישנה, כרבידיין או כתדיין, אין לו שחר של סיכוי.

למה שררשי — זהו אנטידיין.

אנטידיין אינו סתם דיין-נגדי — מישהו שידמה לדיין כשתי סיפוח-דין, והעומד מילו במהממת הרפלימים והכותרות.

אנטידיין — פירדני מנהיג צעיר, נמרץ ועיקבי, שייט בפני הציבור את הקו ההפוך מזה שאותו מייצג דיין.

ובאן מתעדרת שוב שאלה של "אילו" — אותן השאלות הרודפות אחרי יגאל אלון.

מה היה קורה אילו הופיע אלון, ל-מחרת המלחמה, כמנהיג מתנה-השלום?

אילו הציג מול בני המדינה תוכנית שלום מהפכנית, נועזת ובהירה?

של מעשיו ומחלליו. אך אין זה פוטר אותנו מלהצביע עליהם.

אלון רואה את עצמו כמועמד לירושת ראשות-הממשלה.

בכך אין כל רע. להיפך, אדם שאינו רוי אה את עצמו כראש-ממשלה פוטנציאלי, אין מקומו במרכז הבמה הציבורית.

הצרה היא שאין אלון מופיע כמועמד למען גיעה מדינית מובי הקת, ברורה וייחודית.

כמו יריבו העיקרי — משה דיין — הוא מופיע כיונה וכנץ, כיונץ וכנציין, כמועמד של כל דיעה ושל כל השקפה.

משום כך לא עלתה התחרות זו מעולם לדרגה של מאבק גרמי אמיתי, כהתנגדות בריאה ותיובת של גישות אלטרנטיביות, אשר בה יכולה להתגבש דעת-ציבור לקראת ההכרעה הרתי-הגורל העומדת בפני המדינה.

ההתחרות הזמה יותר ויותר לי התחרותיפני, המאבק על כתר נערה-החן (או נערה-היחזומים).

התחרות כזאת — פשוט אין בה עניין. אין בה גם סיכוי לאלון.

כי רצה מוליח-ביש, כי מולו עומד האלוף העולמי של החיית-הינים,